

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupená Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské nám. 15, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) V. M., II) O. A.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2022, č. j. MMB/0501557/2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2025, č. j. 29 A 90/2022-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brna, Brno – Komín, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 13. 6. 2022, č. j. MCBKOM 02481/2022/SÚ/Hon, nařídil žalobkyni odstranění stavby pro chov koz na pozemku parc. č. X v k. ú. K. (dále jen „stavba“ či „objekt“), stanovil podmínky pro odstranění stavby a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že objekt nacházející se na pozemku parc. č. X v k. ú. K. je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť ze správního spisu, zejména z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 15. 2. 2022 a z přiložené fotodokumentace je zřejmé, že objekt se nachází na stavebním pozemku a je výsledkem záměrné lidské činnosti, při níž byl za určitého technologického postupu použit stavební materiál s cílem realizace zamýšleného, nikoliv nahodilého účelu. Pro účely posuzovaného stavebního řízení je bezpředmětné, zda uvnitř stavby dochází k chovu koz, ať už je legální, či nikoli, neboť její odstranění bylo nařízeno z jiného důvodu. Podle krajského soudu není relevantní, zda je stavba zapuštěna do země, nebo mobilní, a není pravdou, že by neměla podlahu. Krajský soud shledal, že se nejedná o stavbu podle § 79 odst. 2 stavebního zákona, pro kterou není třeba stavebního povolení ani ohlášení, neboť výčet záměrů v tomto ustanovení je úplný, nelze jej rozšiřovat, ani pod něj podřazovat jiné druhy staveb či zařízení, byť obdobné. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že se jedná o stavbu provedenou bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem a žalobkyně o její dodatečné povolení nepožádala.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku překážky věci rozhodnuté. Z porovnání údajů (včetně fotodokumentace) v protokolech z kontrolních prohlídek ze dne 15. 2. 2022 a ze dne 28. 8. 2019 usoudil, že se nejedná o tutéž stavbu na tomtéž místě. Krajský soud konstatoval, že výška stavby není pro věc podstatná. Relevantní je to, že nyní má stavba obvodovou konstrukci z plachet na bázi plastové tkaniny, uvnitř je konstrukce z lešenářských trubek, na kterých je podlaha z trámů a OSB desek tvořící tzv. mezipatro. Přístup do mezipatra je po dřevěném schodišti. Z fotodokumentace z roku 2019 vyplývá, že tehdy stavba sestávala toliko z hliníkových profilů, jednalo se pouze o konstrukci stanu. Nelze tak souhlasit s tím, že se jedná o totožnou stavbu, přestože část konstrukce může být shodná. Závěr stavebního úřadu z roku 2019, že se jednalo o stan spadající pod § 79 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, není předmětem nynějšího soudního přezkumu. Vzhledem k tomu, že předmětem předchozí kontroly byla jiná stavba, není nyní posuzované rozhodnutí žalovaného v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatelky a zásadou právní jistoty. Krajský soud rovněž neshledal, že by ze strany stavebního úřadu šlo o nepřijatelný a šikanózní přístup a že by stavební úřad stěžovatelku sankcionoval za něco, co dříve shledal bezproblémovým. Postup správních orgánů krajský soud neshledal ani tendenčním s cílem překazit chov koz, zásady správního řízení nebyly porušeny.

[4] Závěrem se krajský soud ztotožnil se správními orgány, že se nejedná o stavbu k rekreaci, nýbrž o objekt sloužící k chovu koz. Jsou v něm krmelce a napajedla pro zvířata; naopak nic nenasvědčuje tomu, že by sloužil i pro rekreaci a posezení s přáteli, jak tvrdí žalobkyně. Zda je stavba z lešenářských trubek uvnitř stanu s ním propojena, nebo ne, či zda je mezipatro žalobkyní využíváno, či nikoli, není relevantní pro závěr, že ve svém celku se jedná o stavbu dle stavebního zákona a postavenou bez řádného povolení.

pokračování

II. Argumentace účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka předně uvádí, že ve stavebním řízení nešlo o stavbu, ale o chov koz, jenž je dle jejího přesvědčení legální, ale sousedé proti tomu opakovaně brojí. Tento přístup má i stavební úřad. Řízení o odstranění stavby je pouze prostředkem, jak stěžovatelce překazit chov koz na pozemku, a proto se musí bránit.

[7] Stěžovatelka namítá, že stavba, již bylo nařízeno odstranit, není stavbou ve smyslu stavebního zákona, a tedy nevyžaduje povolení či jiné opatření vyžadované stavebním zákonem. Jde o stanovou konstrukci z hliníkových profilů a po obvodu stojící na ocelových patkách, která není pevně spojena se zemí.

[8] Za zcela zásadní považuje stěžovatelka skutečnost, že o stavbě již bylo stavebním úřadem jednou rozhodnuto, a je zde proto překážka věci rozhodnuté. Dne 27. 5. 2019 stavební úřad provedl kontrolní prohlídku a dne 23. 9. 2019 vydal sdělení č. j. MCBKOM 035/029/2019/SÚ/Gal, sp. zn. S-MCBKOM 02083/2019, v němž dospěl k závěru, že objekt je tzv. *pártystanem* nepodléhajícím regulacím dle stavebního zákona a že na něj lze aplikovat analogicky režim cirkusového stanu dle § 79 odst. 2 písm. h) stavebního zákona. Usnesením ze dne 18. 9. 2019, č. j. MCBKOM 03622/2019/SÚ/Gal, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastavil. Stěžovatelka je přesvědčena, že stavební úřad nebyl oprávněn zahájit nové řízení o odstranění stavby, neboť tomu brání ochrana legitimního očekávání a zásada právní jistoty. Správní orgány vznesenou námitku překážkou věci rozhodnuté účelově obcházejí tím, že tvrdí, že se nyní jedná o jinou stavbu. Jde o nepřijatelný a šikanózní přístup, neboť stěžovatelka je stavebním úřadem sankcionována za něco, co dříve shledal bezproblémovým. To, že nyní věc hodnotí jiná úřední osoba, na tom nic nemění.

[9] Stavební úřad v posuzovaném řízení nezajímalo, jak o věci bylo rozhodnuto v roce 2019, ale to, že stan je na místě nyní, přičemž uvádí, že vychází z aktuálně zjištěného stavu věcí. To je podle stěžovatelky chybný postup, který je v rozporu se zásadami správního řízení. Z fotodokumentace podle stěžovatelky vyplývá, že se jedná o tutéž stavbu, pouze tehdy nebyla plně oplachtovaná. Žalovaný chybně konstatoval, že tehdy šlo o stavbu zapuštěnou do terénu. V roce 2019 to stavební úřad předpokládal, na místním šetření však bylo zjištěno, že stojany stojí přímo na terénu. Tvrzení, že je rozdíl ve výšce stanu, je podle stěžovatelky zavádějící a zmatečné. Konstrukce je sice oproti dřívějšímu stavu posunuta o několik metrů, to však dle stěžovatelky nic nemění na nutnosti respektovat závěry stavebního úřadu z roku 2019. Posunutí konstrukce svědčí o tom, že nejde o stavbu jako takovou, ale o konstrukci volně postavenou na terén. Stěžovatelka má za to, že krajský soud pochybil, pokud se primárně zabýval otázkou, zda se jedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, a nikoli námitkou překážky věci rozhodnuté. Krajský soud tak aproboval situaci,

kdy stavební úřad nejprve v roce 2019 dospěl k závěru, že stavba byla v pořádku, a o tři roky později, když dojde k personální změně na úřadu, je najednou třeba objekt odstranit.

[10] Závěrem stěžovatelka doplňuje svou argumentaci z úvodu podání, že se nejedná o stavbu, která by vyžadovala povolení či jiné opatření dle stavebního zákona, ale pouze o *pártystan*, který není zapuštěn do terénu. Jeho realizace trvá cca 2-3 hodiny; nemá pevné místo, jde o mobilní konstrukci. Svým charakterem má nejbližší k objektu dle § 79 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, pro nějž není třeba rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Jde však o rozměrově a objemově mnohem menší objekt. Stan je víceúčelový a je plně průchozí. Účelem je nejen zakrytí krmelců, ale i uskladnění materiálu a nářadí. V době od jara do podzimu slouží i jako místo odpočinku, jde o prostor ke stolování s přáteli a pro rekreaci. Hliníková konstrukce není propojena se stanem; jedná se o samostatný objekt stanem zakrytý. Jak vyplývá z protokolu o kontrolní prohlídce, konstrukce je plně rozebratelná a přemístitelná, žádnou podlahu nemá.

[11] Součástí kasační stížnosti učinila stěžovatelka návrh, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl její zamítnutí.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a napadeným rozhodnutím. Stěžovatelka chová na dotčeném pozemku minimálně 100 koz, a to přestože je oblast územním plánem určena k individuální rekreaci, konkrétně se jedná o zahrádkářskou oblast. Chov koz brání sousedům užívat jejich zahradu k rekreačním účelům, neboť jsou v jeho důsledku vystaveni neustálému zápachu, nadměrnému hluku a obtěžování velkým množstvím much. Osoba zúčastněná na řízení I považuje kasační stížnost za soupis ničím nepodložených, účelových a lživých argumentů, jejichž jediným cílem je oddálit výkon rozhodnutí o odstranění stavby. Není podle ní pravdou, že se jedná o stejnou stavbu jako v roce 2019; tehdy posuzovaná, rozestavěná stavba byla zcela jiná. Dále osoba zúčastněná na řízení I upozorňuje, že stěžovatelka kromě stavebního zákona porušuje i bezpečnostní předpisy, neboť v objektu pořádá exkurze pro mateřské školky a jiné dětské skupiny.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat, není však důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasačních námitek, neboť tyto námitky z drtivé většiny reprodukují námitky žalobní. Platí přitom, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu, což odpovídá i roli Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu (čl. 92 Ústavy České republiky), který podle § 12 odst. 1 a 2 s. ř. s. zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (viz usnesení rozšířeného senátu ze

pokračování

dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-66, č. 4592/2024 Sb. NSS). Aby byly kasační námitky způsobilé věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem a pomocí konkrétní argumentace zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu a jeho závěry (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Konkrétní kasační námitky proto nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání či v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím než proti napadenému rozsudku (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Z těchto důvodů kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a jsou proto nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., což považuje za ústavně konformní i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17).

[16] Kasační stížnost stěžovatelky obsahuje dva okruhy námitek. Prvním stěžovatelka brojí proti závěru správních orgánů, že objekt, jehož odstranění je předmětem napadených správních rozhodnutí, je stavbou podle stavebního zákona, jejíž provedení vyžaduje některé z povolení upravených stavebním zákonem. Ve vztahu k tomuto závěru správních orgánů jsou kasační námitky zcela totožné s námitkami uplatněnými v žalobě, kterými se krajský soud podrobně zabýval v bodech 24 až 37 napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka argumentaci krajského soudu žádným způsobem nezpochybňuje a pouze doslova reprodukuje své žalobní námitky, je tato část kasační stížnosti opřena o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., a je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[17] Za nejpodstatnější důvod nezákonnosti napadených správních rozhodnutí stěžovatelka považuje skutečnost, že byla vydána přes existenci překážky věci rozhodnuté. Je přesvědčena, že ve vztahu k téže stavbě bylo v roce 2019 rozhodnuto, že se jedná o objekt obdobný cirkusovému stanu ve smyslu § 79 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, pro který není nutné povolení dle stavebního zákona. Stěžovatelka v tomto ohledu opět doslova reprodukuje své žalobní námitky a pouze dodává, že se krajský soud její argumentací nezabýval. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se argumentací stran překážky věci rozhodnuté a totožnosti stavby posuzované stavebním úřadem v roce 2019 a v nynějším řízení náležitě zabýval v bodech 38 až 43 napadeného rozsudku, přičemž veškeré stěžovatelkou předložené námitky řádně posoudil, její argumentaci vyvrátil a své závěry podrobně odůvodnil. Stěžovatelka však argumentaci krajského soudu žádným způsobem nezpochybňuje, a proto NSS uzavírá, že nad rámec námitek nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání argumentu překážkou věci rozhodnuté, které z výše uvedeného důvodu nepřisvědčil, je i tato část kasační stížnosti nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

[18] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti NSS nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé neprodleně, bezprostředně po provedení nezbytných procesních úkonů.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost v rozsahu jediné přípustné námitky (viz bod 17 tohoto rozsudku) důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[21] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2025

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u